

Súd: Najvyšší správny súd SR
Spisová značka: 2Svk/33/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5020200195
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 01. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: prof. JUDr. Juraj Vačok
ECLI: ECLI:SK:NSSSR:2025:5020200195.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu prof. JUDr. Juraja Vačoka, PhD., a členov senátu JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD., JUDr. Mariána Trenčana, v právnej veci žalobcu: Združenie domových samospráv o. z., so sídlom Rovniankova 1667/14, 851 02 Bratislava, IČO: 31 820 174, právne zastúpený Tkáč & Partners, s.r.o., so sídlom Hrnčiarska 29, 040 01 Košice, IČO: 53 929 691, proti žalovanému: Okresný úrad Žilina, odbor opravných prostriedkov, za účasti ďalších účastníkov konania: 1) APHRODITE - Slovenské liečebné kúpele Rajecké Teplice, s. r. o., so sídlom: Panenská 33, 811 03 Bratislava, IČO: 36 006 297, 2) Mesto Rajecké Teplice, so sídlom: Námestie SNP 29/1, 013 13 Rajecké Teplice, IČO: 00 321 591, v konaní o kasačnej sťažnosti žalobcu proti rozsudku Správneho súdu v Banskej Bystrici, č. k. ZA-30S/48/2022-114, takto

rozhodol:

- I. Kasačná sťažnosť sa zamietá.
- II. Účastníkom konania sa právo na náhradu účelne vynaložených trov kasačného konania nepriznáva.

odôvodnenie:

I. Konanie pred orgánmi verejnej správy

1. Okresný úrad Žilina, odbor starostlivosti o životné prostredie (ďalej len „prvostupňový orgán“) vydal rozhodnutie č. OU-ZA-OSZP3-2019/005403-006/Hnl z 30. septembra 2019 (ďalej len „prvostupňové rozhodnutie“) podľa § 29 ods. 2 zákona č. 24/2006 Z. z. o posudzovaní vplyvov na životné prostredie a o zmene a doplnení niektorých zákonov v účinnom znení (ďalej len „zákon o EIA“). Prvostupňovým rozhodnutím rozhodol, že zmena navrhovanej činnosti „Prístavba kúpeľného domu APHRODITE Rajecké Teplice“ (ďalej len „zmena navrhovanej činnosti“) sa nebude posudzovať podľa zákona o EIA, ďalej umožnil požiadať o povolenie činnosti podľa osobitných predpisov a uložil podmienky, ktoré musia byť v ďalšom konaní o povolení činnosti rešpektované.

2. Proti prvostupňovému rozhodnutiu podal žalobca odvolanie, o ktorom rozhodol Okresný úrad Žilina, odbor opravných prostriedkov (ďalej len „žalovaný“) rozhodnutím č. OU-ZA-OOP3-2020/008268-002 z 23. marca 2020 (ďalej len „rozhodnutie žalovaného“) tak, že odvolanie zamietol a prvostupňové rozhodnutie potvrdil podľa § 59 ods. 2 správneho poriadku v účinnom znení (ďalej len „správny poriadok“).

II. Konanie pred správnym súdom

3. Rozhodnutie žalovaného napadol žalobca správnou žalobou z dôvodov podľa § 191 ods. 1 písm. d), f), g) Správneho súdneho poriadku v účinnom znení (ďalej len „SSP“). Žalobca mal za to, že rozhodnutie žalovaného je nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť alebo nedostatok dôvodov a skutkový stav, ktorý vzal orgán verejnej správy za základ napadnutého rozhodnutia alebo opatrenia, je v rozpore s administratívnymi spismi alebo v nich nemá oporu. Žalobca tiež namietal, že v konaní došlo k podstatnému porušeniu ustanovení o konaní pred orgánom verejnej správy, ktoré mohlo mať za následok vydanie nezákonného rozhodnutia alebo opatrenia vo veci samej.

4. Správnu žalobu odmietol Krajský súd v Žiline uznesením sp. zn. 30S/81/2020 z 1. decembra 2020, nakoľko mal za to, že nie je splnená procesná podmienka povinného zastúpenia advokátom. Správna žaloba síce bola spísaná JUDr. Lukášom Svetlíkom, ale podpísaná konateľom žalobcu, pri ktorom napriek výzve, nemal správny súd preukázané dosiahnutie vysokoškolského právnického vzdelania druhého stupňa.

5. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky (ďalej aj „kasačný súd“) uznesením sp. zn. 6Sžk/12/2021 z 28. februára 2022 zrušil vyššie uvedené uznesenie z dôvodu prílišného formalizmu, ktorého sa dopustil krajský súd pri výklade ustanovení o povinnom právnom zastúpení a zaviazal krajský súd vec meritórne prejednať.

6. Správny súd v Banskej Bystrici (ďalej len „správny súd“), na ktorý podľa § 3 ods. 3 písm. a) zákona č. 151/2022 Z. z. o zriadení správnych súdov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v účinnom znení prešiel výkon súdnictva v predmetnej veci od 1. júna 2023, správnu žalobu zamietol ako nedôvodnú rozsudkom č. k. ZA-30S/48/2022 - 114 (ďalej len „rozsudok správneho súdu“), a to najmä z nasledujúcich dôvodov:

i) námietku nepreskúmateľnosti rozhodnutí správnych orgánov pre nezrozumiteľnosť a nedostatok dôvodov vyhodnotil ako nedôvodnú. Mal za to, že námietka žalobcu bola naformulovaná príliš všeobecne, preto aj správny súd vo všeobecnosti konštatoval, že odôvodnenie rozhodnutia obsahuje zákonné náležitosti podľa § 47 ods. 3 správneho poriadku a § 64 zákona o EIA. Súčasne správne orgány v odôvodnení svojich rozhodnutí dostatočne uviedli, ktoré skutočnosti boli podkladom pre ich rozhodnutia, akými úvahami boli vedené pri hodnotení dôkazov, ako sa vyrovnali s návrhmi a námietkami účastníkov konania. Odôvodnenie rozhodnutí podľa správneho súdu dáva presvedčivú a zrozumiteľnú odpoveď na v konaní posudzované relevantné otázky a dostatočne odôvodňuje záver, že zmena navrhovanej činnosti sa nebude posudzovať podľa zákona o EIA;

ii) námietku nedostatočného odôvodnenia prvostupňového orgánu v nadväznosti na nevyhodnotenie stanovísk podľa § 29 ods. 3 odkazujúceho na § 23 ods. 4 zákona o EIA, vyhodnotil ako nedôvodnú vzhľadom na skutočnosť, že žalobcove pripomienky vyhodnotenú boli. Rovnako boli vyhodnotenú aj návrhy na prijatie opatrení a to, že pripomienkam žalobcu nevyhoveli a že návrhy opatrení boli vyhodnotenú ako nedôvodné, nie sú dôvody na zrušenie rozhodnutí správnych orgánov. Prvostupňové rozhodnutie ako aj rozhodnutie žalovaného podľa správneho súdu obsahuje všetky zákonom predpísané náležitosti, a to aj v súlade s § 29 ods. 3 a 13 zákona o EIA, keď výrok rozhodnutia obsahuje podmienky eliminujúce alebo zmierňujúce negatívne vplyvy na životné prostredie;

iii) námietku absencie správnej úvahy vyhodnotil ako nedôvodnú, nakoľko tvrdenia žalobcu nemajú oporu v odôvodnení prvostupňového rozhodnutia ani rozhodnutia žalovaného, ale naopak, obe rozhodnutia obsahujú odôvodnenie jednotlivých námietok spolu s úvahami, ako sa s nimi vysporiadal;

iv) námietky nezákonnosti vyhodnotil ako nedôvodné. Správny súd konštatoval, že boli formulované príliš všeobecne, zo neobsaňovali skutkovú ani právnu argumentáciu vecne sa viažucu na prejednávaný prípad a neboli spôsobilé riadneho prieskumu. Keďže námietky nezákonnosti obsahovali len všeobecné tvrdenia žalobcu, že rozhodnutia sú v rozpore so zákonom, alebo že orgán verejnej správy porušil procesné ustanovenia, vyhodnotil ich správny súd ako neopodstatnenú;

v) námietku neumožnenia žalobcovi zúčastniť sa konzultácií vyhodnotil správny súd ako nedôvodnú vzhľadom na skutočnosť, že konzultácie v zmysle § 63 zákona o EIA sú fakultatívnym inštitútom využívaným na základe úvahy správneho orgánu o vhodnosti ich vykonania. Keďže prvostupňový orgán nepovažoval vykonanie konzultácií za nevyhnutné a konzultácie nenariadil, nemohlo dôjsť k porušeniu žalobcovho práva zúčastniť sa konzultácií;

vi) námietku, že informácie neboli verejnosti sprístupnené predpísaným spôsobom, vyhodnotil ako nedôvodnú. Mal za to, že prvostupňový orgán sprístupnil verejnosti informácie o životnom prostredí ako aj zámer o zmene navrhovanej činnosti a toto sprístupnenie bolo vykonané spôsobom, ktorý je v dnešnej dobe štandardný, teda zverejnením na webovej stránke prvostupňového orgánu respektíve Ministerstva životného prostredia Slovenskej republiky;

vii) námietku nedoručenia kópie spisov žalobcovi podľa § 23 ods. 1 správneho poriadku vyhodnotil správny súd ako nedôvodnú vzhľadom na skutočnosť, že nestanovuje správne orgánu povinnosť zasielať na požiadanie elektronicky kópie spisov účastníkom konania. Žalobca mohol využiť svoje právo nahliadnuť do spisu a pritom dostať kópie spisov, ktorú nevyužil. Prvostupňový orgán súčasne postupoval v súlade s § 33 ods. 2 správneho poriadku, keď listom z 31. januára 2019 umožnil žalobcovi vyjadriť sa k podkladom rozhodnutia formou nahliadnutia do spisu v jeho priestoroch, na čo mu stanovil lehotu. Správny súd zdôraznil, že uvedené ustanovenia (§ 23 a § 33 správneho poriadku) si nemožno

zamieňať a v žiadnom prípade nemožno súhlasiť so žalobcom, že ustanovenie § 33 ods. 2 správneho poriadku bolo nahradené § 23 ods. 1 a ods. 4 správneho poriadku;

viii) v nadväznosti na tvrdenie o porušení Aarhuského dohovoru uzavrel, že neposkytnutie spisového materiálu žalobcovi elektronicky nie je v rozpore ani s Aarhuským dohovorom. Dohovor zabezpečuje účastníkom konania právo na informácie, ale nie povinnosť správnych orgánov na požiadanie zasielať spisové materiály. Postup prvostupňového orgánu preto správny súd vyhodnotil ako súladný so zákonom;

ix) vo zvyšku vyhodnotil správny súd námietky žalobcu ako príliš všeobecné a vágne. Žalobu ako nedôvodnú zamietol podľa § 190 SSP.

III. Kasačná sťažnosť žalobcu, stanoviská účastníkov

7. Rozsudok správneho súdu napadol žalobca kasačnou sťažnosťou z dôvodu, že správny súd rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 440 ods. 1 písm. g) SSP). Jednotlivé námietky vyabstrahované z textu kasačnej sťažnosti sú uvedené v nasledovnom texte.

8. Po prvé žalobca namietal nesprávne právne posúdenie žalobnej námietky nepreskúmateľnosti rozhodnutia prvostupňového orgánu. Žalobca zotrval na už prezentovanom názore, že prvostupňové rozhodnutie je nepreskúmateľné, a to z nasledujúcich dôvodov. Právny záver, že zámer nespôsobuje významné vplyvy na životné prostredie nie je podložený. Absencia odôvodnenia, prečo jednotlivé požiadavky predložené v konaní neboli akceptované a prečo žalobcove námietky sú neopodstatnené. Všeobecnosť správnej žaloby podľa žalobcu pramení zo všeobecnosti odôvodnenia prvostupňového rozhodnutia, preto mu nemôže byť kladená na ťarchu tak, ako to urobil správny súd.

9. Rozhodnutie prvostupňového orgánu považuje žalobca za nezákonné aj z toho dôvodu, že formálne sú síce náležitosti výroku rozhodnutia upravené v § 29 ods. 13 zákona o EIA ale materiálne v § 17 zákona o životnom prostredí v účinnom znení (ďalej len „zákon o životnom prostredí“). Tieto požiadavky správny súd podľa žalobcu zľahčoval rovnako ako zľahčoval obsah žaloby a dôslednosť pri postupe správnych orgánov.

10. Žalobca namietol porušenie práv vyplývajúcich mu z čl. 4 a čl. 5 Aarhuského dohovoru, pretože žalobcovi neboli poskytnuté informácie spôsobom predpokladaným v uvedených článkoch. V tejto súvislosti žalobca napríklad tvrdil, že prvostupňový orgán podľa § 24 ods. 1 písm. i) zákona o EIA nezverejnil aj stanoviská dotknutých orgánov a stanoviská verejnosti. Bez zverejnenia týchto dokumentov došlo k zmareniu možnosti efektívne podať voči prvostupňovému rozhodnutiu opravný prostriedok. Povinnosť zverejniť uvedené stanoviská podľa žalobcu vyplýva aj zo smernice Európskeho parlamentu a Rady 2011/92/EÚ z 13. decembra 2011 o posudzovaní vplyvov určitých verejných a súkromných projektov na životné prostredie (ďalej len „smernica EIA“). Žalobca neuviedol konkrétne ustanovenia.

11. V nadväznosti na tvrdené porušenie práva na informácie žalobca namietol tiež neposkytnutie kópií administratívneho spisu, čo podľa neho predstavuje ďalší nezákonný postup správneho orgánu. Vyžadovaním osobnej prítomnosti žalobcu na poskytnutie podkladov prvostupňový orgán konal v rozpore s dobrou správnu praxou a ustanovením § 3 ods. 4 správneho poriadku, v zmysle ktorého má správny orgán postupovať tak, aby zbytočne nezaťažoval účastníka konania. Žalobca poukázal tiež na ustanovenie § 23 ods. 4 správneho poriadku, v zmysle ktorého správny orgán „poskytuje“ kópie spisov a nie „môže poskytnúť“, preto má za to, že mu kópie spisov v elektronickej podobe mali byť poskytnuté. Zároveň mal žalobca za to, že povinnosť správneho orgánu a právo žalobcu podľa § 23 ods. 1 správneho poriadku, nemôže byť nahradené odkazom na § 33 správneho poriadku tak, ako to urobil správny orgán.

12. Ďalšou námietkou žalobca brojil voči nevykonaniu konzultácii. O tom, či sa má konzultácia vykonať podľa žalobcu rozhoduje verejnosť uplatnením tejto požiadavky a po jej uplatnení je správny orgán konzultácie povinný vykonať. Nevykonaním konzultácie správny orgán uprel možnosť konzultovať projekt zákonom predpísaným spôsobom, a tým bolo konanie EIA nezákonné, čo viedlo k nezákonnosti prvostupňového rozhodnutia. Opačným právnym záverom sa správny súd dopustil porušenia povinnosti eurokonformného výkladu.

13. Žalobca na záver navrhol zrušiť rozsudok správneho súdu a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Zároveň navrhol kasačnému súdu, aby sa obrátil na Súdny dvor Európskej únie s prejudiciálnymi otázkami, ktorými mal kasačný súd napríklad zistiť, či podobnosť podaní žalobcu predstavuje zneužitie práva, či výklad práva aplikovaný správnymi orgánmi je v súlade so smernicou o EIA, či nedostatočný eurokonformný výklad je v súlade s právom Európskej únie a pod.

14. Žalovaný ani ďalší účastník konania sa ku kasačnej sťažnosti nevyjadril.

IV. Právne posúdenie kasačným súdom

15. Najvyšší správní soud Slovenskej republiky v postavení kasačného súdu (ďalej aj „kasačný súd“) preskúmal rozsudok správneho súdu v rozsahu podanej kasačnej sťažnosti. Jeho príslušnosť pre toto konanie a rozhodnutie je daná v § 11 písm. h) SSP.

16. Kasačný súd s ohľadom na § 455 SSP nepovažoval za potrebné nariadiť vo veci pojednávanie a rozhodol o kasačnej sťažnosti bez jeho nariadenia. Rozsudok bol vyhlásený verejne po oznámení dňa vyhlásenia v súlade s § 137 ods. 4 SSP.

17. So zreteľom na § 439 ods. 1, § 442 ods. 1, § 443 ods. 1 SSP kasačný súd skonštatoval, že podaná kasačná sťažnosť smeruje proti rozsudku, voči ktorému je prípustná, bola podaná oprávnenou osobou, včas. Žalobca je od súdneho poplatku oslobodený v zmysle § 4 ods. 2 písm. c) zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v účinnom znení.

18. Kasačný súd po posúdení veci prišiel k záverom, ktoré odôvodňuje v nasledovnom texte.

19. Ako prvou sa kasačný súd zaoberal námietkou nesprávneho právneho posúdenia námietky nepreskúmateľnosti prvostupňového rozhodnutia, ktorú vyhodnotil ako nedôvodnú. Kasačný súd, rovnako ako správny súd, považuje prvostupňové rozhodnutie za riadne odôvodnené a preskúmateľné. Tvrdenie žalobcu, že „právny záver, že zámer nespôsobuje významné vplyvy na životné prostredie nie je podložený“, sa ukázalo ako nedôvodné.

20. Prvostupňový orgán konštatoval, že zmenou navrhovanej činnosti nepredpokladá také negatívne vplyvy, ktoré by mali za následok významné zhoršenie stavu životného prostredia a zdravia obyvateľov v záujmovom území, pričom takýto záver je podložený práve všetkými skutočnosťami a pripomienkami zistenými v konaní, podrobne opísanými a vyhodnotenými najmä na stranách 13 až 25 prvostupňového rozhodnutia. Na strane 31 rozhodnutia prvostupňový orgán uvádza zhrnutie, ako k uvedenému záveru dospel.

21. Odôvodnenosť vyššie uvedeného právneho záveru prvostupňového orgánu potvrdzuje aj skutočnosť, že pripomienky žalobcu a ďalších dotknutých orgánov boli riadne zhodnotené a potreba pokračovať v procese posudzovania vplyvov na životné prostredie z nich nevzišla. Nie je pravdou, čo tvrdí žalobca, že prvostupňový orgán nevysvetlil, z akého dôvodu boli jeho požiadavky vyhodnotené ako nedôvodné a prečo neboli zapracované do výroku rozhodnutia. Naopak, prvostupňový orgán sa na stranách 15 až 25 jednotlivo vyjadruje ku všetkým žalobcovým pripomienkam. Najčastejším dôvodom pre nezpracovanie žalobcových pripomienok bolo, že žalobca žiadal o zapracovanie informácií, ktoré už boli súčasťou oznámenia o zmene navrhovanej činnosti, alebo žiadal o stanovenie povinností, ktoré nemajú byť uložené rozhodnutím v zisťovacom konaní, nakoľko vyplývajú zo všeobecne záväzných právnych predpisov a podobne.

22. Príkladmo kasačný súd uvádza pripomienky 3) a 4) na strane 16 prvostupňového rozhodnutia, týkajúce sa parkovacích státi. Konkrétne žalobca požadoval výpočet potrebných parkovacích státi, ktorý sa však nachádzal v oznámení o zmene navrhovanej činnosti. Alebo vyjadril požiadavku na riešenie parkovacích miest podzemnými garážami, na čo prvostupňový orgán odpovedal, že uvedená pripomienka je taktiež podrobne riešená v oznámení o zmene navrhovanej činnosti, nakoľko iné ako garážové státi ani neboli predmetom oznámenia o zmene navrhovanej činnosti. Žalobca nereaguje na konkrétne okolnosti toho ktorého zisťovacieho konania v nadväznosti na konkrétnu navrhovanú činnosť alebo jej zmenu, ale zasiela šablónovité pripomienky bez oboznámenia sa s prejednávanej oznámením o zmene navrhovanej činnosti. V opačnom prípade by žalobca nepožadoval predloženie množstva údajov, ktoré oznámenie o zmene navrhovanej činnosti riadne obsahuje.

23. Námietku nezákonnosti prvostupňového rozhodnutia z dôvodu, že prvostupňový orgán nezohľadnil náležitosti výroku rozhodnutia s ohľadom na § 29 ods. 13 zákona o EIA aj § 17 zákona o životnom prostredí, vyhodnotil kasačný súd ako nedôvodnú.

24. Výrok prvostupňového rozhodnutia obsahuje tak náležitosti ustanovené v § 47 ods. 2 správneho poriadku ako aj určenie, či sa navrhovaná činnosť alebo jej zmena má posudzovať podľa tohto zákona. Keďže ide o rozhodnutie, v ktorom sa určilo, že navrhovaná činnosť nepodlieha posudzovaniu podľa zákona o EIA, výroková časť rozhodnutia obsahuje aj podmienky, ktoré eliminujú alebo zmierňujú vplyv na životné prostredie. Prvostupňový orgán vo výroku rozhodnutia určil spolu 6 takýchto podmienok, medzi ktorými sú napríklad požiadavky na prijatie účinných opatrení na zamedzenie prípadného úniku ropných látok zo strojných mechanizmov a riešenie prípadných havarijných stavov, ďalej na zabezpečenie ochrany existujúcej zelene, vypracovanie hydrogeologického posúdenia vplyvu vo vzťahu k prírodným liečivým zdrojom v Rajeckých Tepliciach (konkrétne vplyv výstavby garážových státi v suteréne kúpeľného domu) a ďalšie. Kasačný súd uvedené považuje za opatrenia zmierňujúce negatívne vplyvy na životné prostredie.

25. Pokiaľ žalobca v súvislosti s predmetnou námietkou poukazoval aj na rozpor s § 17 zákona o životnom prostredí, aj takto formulovaná námietka je nedôvodná. K výkladu § 17 zákona o životnom prostredí sa už kasačný súd vyjadril a súc viazaný svojim skorším právnym posúdením, na tento v celom rozsahu odkazuje: ustanovenie § 17 ods. 1 zákona o životnom prostredí ustanovuje všeobecnú povinnosť každého predchádzať znečisťovaniu alebo poškodzovaniu životného prostredia. Predmetné ustanovenie sa tak týka najmä povinností stavebníka (v tomto konaní ďalšieho účastníka konania), nie správneho orgánu vydávajúceho stavebné povolenie. Kasačnému súdu nie je zrejmé, ako z uvedeného ustanovenia žalobca vyvodil nedostatočnosť zdôvodnenia prvostupňového rozhodnutia a keďže žalobca svoje posúdenie neoprel o nijaké ďalšie ustanovenia ani dôkladnejšie nevysvetlil, kasačný súd nemohol vzhľadnúť dôvodnosť takejto námietky (rozsudok Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Svk/25/2022 z 26. októbra 2023, bod 18).

26. Kasačná námietka porušenia žalobcovho práva na informácie o životnom prostredí je nedôvodná. Pokiaľ žalobca namietal porušenie tohto práva v nadväznosti na nezverejnenie stanovísk dotknutých orgánov a verejnosti, kasačný súd dáva do pozornosti, že túto námietku už niekoľkokrát vyhodnotil ako nedôvodnú vo svojich skorších rozsudkoch. Kasačný súd preto podľa § 464 ods. 1 SSP len cituje odôvodnenie jedného z nich:

Rozsudok Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 4Svk/12/2024 z 23. októbra 2024:

49. Vo vzťahu k námietke, že v zisťovacom konaní neboli zverejnené stanoviská dotknutých orgánov či verejnosti, je potrebné uviesť, že daná námietka bola už opakovane vyhodnotená kasačným súdom ako nedôvodná - o. i. v rozhodnutí sp. zn. 5Svk/30/2023 zo dňa 30.05.2024, ktoré prešlo testom ústavnosti - uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky II. ÚS 472/2024 zo dňa 3. októbra 2024 - ktorý odkázal na rozsudok kasačného súdu sp. zn. 3Svk/4/2023 zo dňa 28. marca 2024, pričom kasačný súd má za to, že jej vyhodnotenie je plne aplikovateľné aj na prejedávaný prípad:

„36. Ak sťažovateľ v kasačnej sťažnosti namietal, že v zisťovacom konaní neboli zverejnené stanoviská dotknutých orgánov či verejnosti, aj túto námietku kasačný súd vyhodnotil ako nedôvodnú. V zmysle príslušných ustanovení § 24 ods. 1 zákona EIA príslušný orgán má povinnosť zverejniť informácie o navrhovanej činnosti alebo jej zmene (napr. kde možno získať informácie o zmene navrhovanej činnosti, o prístupe verejnosti) a podľa § 29 zákona EIA zverejňuje napr. oznámenie o zmene navrhovanej činnosti, kde možno do zámeru nahliadnúť či kedy k nemu možno zasielať pripomienky. Žiadne ustanovenie zákona EIA nestanovuje povinnosť príslušného orgánu zverejňovať stanoviská dotknutých orgánov, z toho dôvodu kasačný súd vyhodnotil postup príslušného orgánu za zákonný. Ak sťažovateľ odkazuje na ustanovenie § 24 ods. 1 písm. i/ zákona EIA, podľa ktorého príslušné správne orgány zverejňujú aj iné informácie dôležité na vydanie záverečného stanoviska alebo povolenia, toto ustanovenie je podľa kasačného súdu potrebné vykladať tak, že neupravuje povinnosť sprístupňovať iné dokumenty ako sú uvedené v danom ustanovení (tieto zákonodarca presne určil), ale týka sa informácií nezachytených v dokumente. Navyše, ak toto ustanovenie odkazuje na „povolenie“, toto treba vykladať v súlade s definíciou tohto pojmu stanovenou v § 3 zákona EIA, pričom ide o rozhodnutie v nasledujúcom povoľovacom konaní a nie o rozhodnutie vydané v zisťovacom v konaní, ktoré je predmetom posudzovanej veci.“

27. V nadväznosti na neposkytnutie kópií podkladov pre rozhodnutie v elektronickej forme, v čom kasačný súd taktiež nevzhladol dôvod na zrušenie rozsudku správneho súdu a rozhodnutí správnych orgánov kasačný súd podľa § 464 ods. 1 SSP odkazuje na rozsudok sp. zn. 2Svk/5/2022 z 22. augusta 2023, ktorý predmetnú námietku vyhodnotil ako nedôvodnú z nasledovných dôvodov:

58. Pokiaľ mal žalobca záujem získať kópie všetkých podkladov pre rozhodnutie, mohol využiť svoje právo nahliadnúť do spisu pred správnym orgánom, robiť si zo spisu výpisy, odpisy, ako aj dostať kópie spisov a ich častí, čo nevyužil. Kasačný súd zároveň upozorňuje, že ani v prípade nahliadnutia do spisu nie je za každých okolností možné vyžadovať kópie v elektronickej podobe, ako žiadal žalobca. Opäť je potrebné poukázať na odbornú literatúru, podľa ktorej: Poskytnutie podkladov v elektronickej/digitalizovanej podobe podľa predchádzajúcej vety je opodstatnené najmä v prípadoch, ak spis, príp. jeho časť je už v čase požiadavky poskytnutia kópie v elektronickej, resp. digitalizovanej podobe. Máme za to, že od správnych orgánov nie je možné spravodlivo očakávať poskytnutie podkladov z administratívneho spisu v inej ako listinnej podobe, ak sa v takejto podobe už podklady a priori v spise nenachádzajú. (POTÁŠCH, Peter, HAŠANOVÁ, Janka, VALLOVÁ, Jana, MILUČKÝ, Jozef, MEDŽOVÁ,

Daniela. § 23 [Nazeranie do spisov]. In: POTÁŠCH, Peter, HAŠANOVÁ, Janka, VALLOVÁ, Jana, MILUČKÝ, Jozef, MEDŽOVÁ, Daniela. Správny poriadok. 4. vydání. Praha: C. H. Beck, 2022, s. 222.)

59. Vzhľadom na uvedené vyššie a keďže žalobca nevyužil svoje právo nahliadnuť do spisu, ale emailom len požiadal o zaslanie podkladov pre rozhodnutie v elektronickej podobe, nie je možné konštatovať porušenie žalobcovho práva. ... Správny súd teda nevychádzal z nesprávneho právneho posúdenia veci a kasačnú námietku je nutné vyhodnotiť ako nedôvodnú.

28. Kasačný súd sa nestotožnil ani s tvrdením žalobcu, že povinnosť poskytnúť kópie spisov bola prvostupňovým orgánom nahradená postupom podľa § 33 správneho poriadku, nakoľko ide o dva odlišné inštitúty. Listami z 31. januára 2019 a 18. septembra 2019, ktorými prvostupňový orgán upovedomil o možnosti oboznámenia sa s podkladmi rozhodnutia, si prvostupňový orgán plnil povinnosť podľa § 33 ods. 2 správneho poriadku. Nenahrádzal tým poskytnutie kópií spisov, ktoré aj vzhľadom na vyššie uvedené, nemusel žalobcovi poskytnúť tak, ako žalobca žiadal. Postup prvostupňového orgánu nevyhodnotil kasačný súd ako rozporný s dobrou správnu praxou a ustanovením § 3 ods. 4 správneho poriadku, v zmysle ktorého má správny orgán postupovať tak, aby zbytočne nezaťažoval účastníka konania.

29. Žalobcom namietané nevykonanie konzultácií bolo rovnako ako vyššie uvedené námietky už predmetom prieskumu kasačného konania. Senát kasačného súdu konajúci v prejednávanom prípade rovnako ako iné senáty vyhodnotil túto námietku ako nedôvodnú a keďže nevzhladol nijaký dôvod odchyliť sa od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu, v súlade s § 464 ods. 1 SSP cituje rozsudok sp. zn. 4Svk/12/2024 z 23. októbra 2024:

46. Čo sa týka nevykonania konzultácií podľa § 63 zákona EIA, kasačný súd poukazuje na východiská uvedené v rozsudku sp. zn. 3Svk/4/2023 zo dňa 28. marca 2024, v ktorom sa uvádza, že úvodné ustanovenia novely č. 2014/52/EÚ smernice EIA, konzultácie v zisťovacom konaní len odporúčajú ako „dobrý správny postup“ (bod 29.). Vzhľadom na to, že zákon EIA a ani smernica EIA v zisťovacom konaní výslovne nepredpokladajú vykonanie konzultácií, ktoré sú až inštitútom posudzovania vplyvov na životné prostredie v prípade, že príslušný orgán tieto v zisťovacom konaní nevykoná, nemožno uvedené považovať za nezákonný postup. Konzultácie v zmysle § 63 zákona EIA sú v dispozícii konajúceho správneho orgánu, ktorý v konkrétnom prípade na základe správneho uváženia zváži vhodnosť ich vykonania. Uvedené závery z ústavnoprávneho hľadiska preskúmal aj ústavný súd (pozri uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky II. ÚS 472/2024 zo dňa 3. októbra 2024).

30. Žiadosti o podanie prejudiciálnych otázok Súdnemu dvoru Európskej únie kasačný súd nevyhovel. Žalobcom formulované otázky nespĺňajú formálne ani obsahové požiadavky, ktoré sú na prípustné prejudiciálne otázky kladené Súdnym dvorom Európskej únie. Žalobca nedefinuje žiadne ustanovenie, ktoré by bolo potrebné vyložiť, ani neuvádza, aké nejasnosti európskeho práva v prejednávanej veci je potrebné odstrániť. Navyše, kasačný súd v kontexte aplikovaných ustanovení prerokúvanej veci nevzhladol nijakú nejasnosť, ktorú by bolo treba odstrániť výkladom Súdného dvora Európskej únie.

31. Poukazujúc aj na rozsudok Súdného dvora Európskej únie vo veci Consorzio Italian Management, Catania Multiservizi SpA zo 6. októbra 2021, C-561/19, v zmysle ktorého: článok 267 ZFEÚ sa má vykladať v tom zmysle, že vnútroštátny súd, ktorého rozhodnutia nemožno napadnúť súdnym prostriedkom nápravy podľa vnútroštátneho práva, je povinný predložiť Súdnemu dvoru otázku týkajúcu sa výkladu práva Únie, ktorá bola pred ním nastolená, pokiaľ nekonštatuje, že táto otázka nie je relevantná alebo že predmetné ustanovenie práva Únie už bolo predmetom výkladu zo strany Súdného dvora, alebo že správny výklad práva Únie je taký jasný, že nie je priestor na žiadne dôvodné pochybnosti, kasačný súd v prejednávanom prípade nepredložil Súdnemu dvoru Európskej únie prejudiciálnu otázku a uvedené neposúdil ani ako návrh na prerušenie konania. Preto o ňom nerozhodol samostatným výrokom.

32. Z vyššie uvedených dôvodov kasačný súd nevzhladol dôvodnosť kasačnej sťažnosti, a preto rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozsudku.

IV.I Záverečné zhodnotenie

33. Podľa § 461 SSP: Kasačný súd zamietne kasačnú sťažnosť, ak po preskúmaní zistí, že nie je dôvodná. Kasačný súd keďže nezistil dôvodnosť kasačnej sťažnosti, rozhodol podľa citovaného ustanovenia.

34. O trovách kasačného konania rozhodol kasačný súd podľa § 467 ods. 1 SSP v spojení s § 167 ods. 1 a § 168 druhej vety SSP spôsobom uvedeným vo výroku rozsudku. Kasačný súd žalobcovi náhradu trov konania nepriznal, nakoľko v kasačnom konaní nebol úspešný. Kasačný súd nepriznal trovy konania ani žalovanému. Ten bol síce v konaní úspešný, avšak má postavenie orgánu štátnej správy a kasačný súd nevezhliadol žiadne výnimočné dôvody, pre ktoré by mu mali byť trovy konania v zmysle § 168 druhej vety SSP priznané.

35. Podľa § 169 SSP: Ďalší účastník ... pri zúčastnení sa na konaní podľa § 42 ods. 1 písm. d) majú voči účastníkovi konania, ktorý nebol v konaní úspešný, právo na náhradu iba tých trov, ktoré im vznikli v súvislosti s plnením povinnosti, ktorú im správny súd uložil. Nakoľko ďalšiemu účastníkovi nebola v konaní uložená nijaká povinnosť, kasačný súd mu náhradu trov nepriznal.

36. Toto rozhodnutie prijal kasačný súd jednomyseľne.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu opravný prostriedok nie je prípustný.